

Το Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης και τα νέα δεδομένα που φέρνει

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1IRZYCV>]

δ) Η ποιμαντική αντιμετώπιση των προβλημάτων που απορρέουν από τη θεσμοθέτηση του Συμφώνου Ελεύθερης Συμβίωσης.

Η καθιέρωση μιας εντελώς διαφορετικής εναλλακτικής μορφής μόνιμης συμβίωσης, πέραν του θρησκευτικού ή πολιτικού γάμου, που ήλθε να εγκαινιάσει εν έτει 2008 το Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης, υποχρέωσε την ποιμαίνουσα Εκκλησία της Ελλάδος να τοποθετηθεί σχετικά επί του θέματος δια του αρμόδιου οργάνου της. Σε δελτίο τύπου που εξέδωσε η Ιερά Σύνοδος, κατόπιν ολοκλήρωσης των εργασιών της από 17/3/2008 συνεδρίας της, δήλωνε πως « η Εκκλησία δέχεται και ευλογεί την παραδεδομένη τέλεση του Γάμου κατά το Ορθόδοξο Τυπικό, ενώ θεωρεί πορνεία κάθε άλλη « συζυγική » σχέση εκτός αυτού^[60] ».

Πηγή: www.youtube.com

Σε αναδίπλωση αυτής της θέσης προέβη η Ιερά Σύνοδος πέντε χρόνια μετά, όταν στην ανακοίνωσή της για την τρίτη συνεδρίασή της κατά το μήνα Δεκέμβριο κατέθετε την κοινή της αγωνία για το παρόν και το μέλλον της ελληνικής κοινωνίας. Κάνοντας λόγο για « εκτροπές του οικογενειακού θεσμού που μεταμφιέστηκαν σε εναλλακτικές μορφές οικογένειας, όπως το κυοφορούμενο σύμφωνο συμβίωσης », οι Ιεράρχες διατύπωσαν την εκτίμηση ότι πλέον « η οικογένεια δεν θεωρείται « μικρή Εκκλησία », αλλά μετατρέπεται σε απλό σύμφωνο συμβίωσης », αναδεικνύοντας την αποτυχία των ανθρωπίνων σχέσεων^[61]. Ταυτόχρονα, χωρίς να υιοθετούνται « κορώνες » και « αφορισμοί » για όσους επιλέγουν αυτή την μορφή συμβίωσης, διατυπώνονταν και το πιθανό ενδεχόμενο « να βρεθούν στη κατηγορία αυτή και πολίτες που είναι βαπτισμένοι ορθόδοξοι χριστιανοί και οι οποίοι είτε δεν γνωρίζουν, είτε εμφορούνται από ιδέες και αντιλήψεις ξένες και αντίθετες προς τη διδασκαλία, την παράδοση και το ήθος της Εκκλησίας. Όλα αυτά τα μέλη της Εκκλησίας, που θα επιλέξουν για κάποιο διάστημα ή και μονίμως τον συγκεκριμένο τρόπο ελεύθερης συμβίωσης, πρόκειται να αρνηθούν την εκκλησιαστική ιερολογία της συζυγίας τους^[62]». Η ανακοίνωση της Ιεράς Συνόδου ολοκληρώνονταν με την επισήμανση ότι η ποιμαίνουσα Εκκλησία οφείλει να αξιολογήσει ποιμαντικά και να προβεί σε αντιμετώπιση « όλων των νέων εναλλακτικών σχημάτων του ιδιωτικού βίου της εποχής μας^[63] ».

Πέντε χρόνια μετά την εφαρμογή του νόμου 3719/2008, που θεσμοθετούσε το Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης στην ελληνική πολιτεία, μπορούμε να εξάγουμε τα

παρακάτω συμπεράσματα:

α) Η αξιολόγηση των στατιστικών στοιχείων που αναφέρονται στις σχετικές επιλογές των ελλήνων πολιτών επιβεβαιώνουν τη διαπίστωση ότι « οι Έλληνες παραμένουν παραδοσιακοί και δεν επιλέγουν το Σύμφωνο Συμβίωσης σε σχέση με το γάμο, θρησκευτικό ή πολιτικό^[64] ». Είναι ενδεικτικό ότι στα ληξιαρχεία του Νομού της πρωτεύουσας, Αθηνών και Πειραιά, όπου και παρατηρείται η μεγαλύτερη συγκέντρωση πληθυσμού της χώρας, μέχρι το τέλος το 2011 είχαν κατατεθεί συνολικά μόνο 127 Σύμφωνα Συμβίωσης^[65]! Περίπου τα δύο τρίτα δηλαδή, από τα 185 Σύμφωνα Ελεύθερης Συμβίωσης, τα οποία συνάφθηκαν σε όλη την ελληνική επικράτεια κατά το 2011 και όχι πολύ λιγότερα από το μισό των 314 συμφώνων, που συνάφθηκαν κατά το 2012^[66]. Υπόλογίζεται πως από το 2009 έως το 2012 συνάφθηκαν συνολικά 840 Σύμφωνα Συμβίωσης στο σύνολο της χώρας^[67]. Άρα, ο εξαιρετικά μικρός αριθμός των συναφθέντων συμφώνων ελεύθερης συμβίωσης αποδεικνύει ότι η νομική ρύθμιση της συμβίωσης από την πολιτεία δεν οδήγησε στην παγίωση του θεσμού εντός της ελληνικής κοινωνίας.

Για την εξαγωγή περαιτέρω συμπερασμάτων οφείλουμε να σταθμίσουμε επίσης ότι :

α) ο αριθμός των γάμων στην Ελλάδα, θρησκευτικών και πολιτικών μειώθηκε αισθητά και προοδευτικά από το 2009, κατάσταση στην οποία συνέβαλε αποφασιστικά η οικονομική κρίση της χώρας. β) Η εξίσωση « Λίγοι Γάμοι + Ελάχιστα Σύμφωνα Ελεύθερης Συμβίωσης + Εξαιρετικά Πολλά Διαζύγια = Αύξηση της Ελεύθερης Συμβίωσης » αναδεικνύει συνοπτικά το κυρίαρχο σχήμα συμβίωσης που επιλέγει ο άνθρωπος της σύγχρονης πραγματικότητας και καταδεικνύει τόσο το πεδίο στο οποίο η Εκκλησία οφείλει να εντατικοποιήσει τις ποιμαντικές της δράσεις, όσο και το είδος των ποιμαντικών της επιλογών για την επίλυσή του. Τελικά, η ποιμαντική στρατηγική της Εκκλησίας οφείλει να εστιάσει, πέραν της αντιμετώπισης του φαινομένου της αύξησης των πολιτικών γάμων, στο οποίο ήδη έχουμε αναφερθεί, στην αντιμετώπιση της εντελώς ελεύθερης συμβίωσης των ζευγαριών, μορφής συμβίωσης που τα αποδεσμεύει εξολοκλήρου από οποιαδήποτε διάσταση δέσμευσης, την οποία, εκτός του γάμου, ενέχει μερικώς και το Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης.

[Συνεχίζεται]

[60]

http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/holysynod.asp?id=996&what_sub=d_typou.

[61] http://www.dogma.gr/default.php?pname=Article&art_id=4770&catid=3.

[62] Όπ. παρ.

[63] Όπ. παρ.

[64] Τσιρακοπούλου Τ., « Γάμος και Σύμφωνο Συμβίωσης », *Συνήγορος* 89, 2012, σ.50.

[65] Όπ. παρ.

[66] Βλ. σχ. Εθνική Στατιστική Υπηρεσία, *Δελτίο τύπου φυσικής κίνησης πληθυσμού έτους 2012* :

http://www.statistics.gr/portal/page/portal/ESYE/BUCKET/A1605/PressReleases/A1605_SPO0

[67] http://www.statistics.gr/portal/page/portal/ESYE/BUCKET/A1605/PressReleases/A1605_SPO03_DT_AN_00_2012_01_F_GR.pdf.